

VÁNOCE MÁM NEJRADEJI

Vánoce mám nejradši,
když jsme všichni spolu,
to se nikdo nemračí,
času máme horu.

Vánoce mám nejradši,
to jsou pěkné svátky,
táta má čas na vláčky,
máma na pohádky.

Společně teď jídáme
a pijeme kolu,
koledy si zpíváme
u jednoho stolu.

Jdeme spolu na výlet
- to je prostě prima,
za ruce se držíme
a není nám zima.

Společně si hrajeme,
pak si povídáme,
máme čas si všichni říct,
že se rádi máme.

Vánoce mám nejradši,
říkám vám to znovu,
to se nikdo nemračí
a jsme všichni spolu.

Kdybych já byl kouzelník,
pošeptal bych zlehýnka,
ať má na mě pořád čas
můj táta i maminka.

Bílá zima

Mráz olízí kliku dveří,
mrak od rána dere peří,
Metě, metě metelice,
fujá, fujá, fujavice,
sotva vběhne na chodník
chundelatý černý psík,
snih za ním hned utíká.
Převleče ho
za bílého pudlíka.

František Hrubín
Kuřátko a obilí

Jak to bylo, pohádka?
Zabloudilo kuřátko
za zahradou mezi poli.
Pípá, pípá, nožky bolí.

Ve vysokém obilí
bude večer za chvíli.
„Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsí?“

„Jen se zeptej ječmene,
snad si na to vzpomene.“
Kuře bloudí mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.

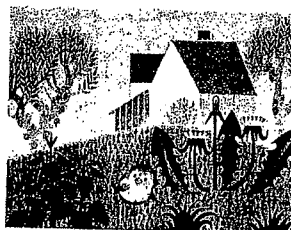
„Pověz, milý ječmínku,
jak mám najít marminku?“
Ječmen syčí mezi vousy:
„Ptej se pšenice, vzpomenu si!“

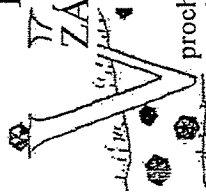
Kuře pípá u pšenice,
nevědí však také nic.
„Milé kuře, je nám líto,
ptej se žita, poví ti to!“

Kuře hledá žitné pole,
ale to je dávno holé.
A na suchá strniska
vítr tiše zapíská:
„Vždyť jsi doma, za chahupou.
Slyšíš? V stáji koně dupou,
kocour ve stodole vrní –
a tvá máma za vraty
zob, zob, zobá bílé zrní
s ostatními kuřaty.“

„Děkuji ti, žitné pole!“
„Pozdravuj tam ve stodole!“
„Koho, milé políčko?“
„Zrno i to zrníčko.
Ať se ke mně zjara hlásí,
vychovám z nich nové klasy.“

A tak mámu zakrátko
našlo také kuřátko.

ZÁČNÁ CESTÍČKA

Jednou šla Helenka s mouchou Rudolfínou na procházku. Jednou šla Helenka s mouchou Rudolfínou na procházku za městečko. Bylo horko. Dostaly se do polí. Po mezi vedla cestíčka.

Rudolfína lítala v mateřídoušce, rozhoupávala fialové zvonky, nakukovala do děr.

- Poleť honem, Rudolfíno, ať už jsme v lese! Tady po té cestíčce, to nic není.

- Jakpak ne, samé zajímavé věci.

- Já vím, zajímavé, ale pro mouchy! Sedat si do zvonečků, dívat se do myších děr, to já bych také ráda, jenže jsem na to moc velká.

- Jen si nemysli, že tu jsou jen myšičí díry! Tady v poli například jsou v zemi krásné červené granátky, co se dávají kolem krku a do prstýnků.

- Opravdu? Jak to víš?

- Od mravence.

- Od koho?

- Od jednoho příjemného mravence, s kterým si někdy povídám, řekla Rudolfína a načechrala si křídla.

- Poslyš, Rudolfíno, já to řeknu dědečkovi.

- Co? Že si povídám s mravencem?

- Ale ne, o těch granátech!

- To neříkej, polekala se moucha. - Dědeček by s tím měl jen sta-
rosti. Přišlo by sem moc lidí, pošlapali by pole...

- Tak dobře, když nechceš...

- Mravenci by byli neradi, kdybys to řekla. Neřekneš to?

- Ne.

- Jistě ne?

- Ne, Rudolfíno, neboj se. Povídej dál.

- A tamhle pod tou skalkou, pokračovala moucha, - tam bydlívali vid. Dřív byl tady všude les a u skalky bydleli vlci.

- Je to dávno?

- Rudolfína rychle počítala.

- Skoro tři sta let. Ale ta cesta tu byla už tenkrát. Vedla lesem. Je to strašně stará cesta.

- Chodili ti vlci po ní?

- Ano, řekla Rudolfína. - V noci, když svítil měsíc, chodili vlci po cestě.

Helenka šla po cestíčce s úctou čím dál větší. Dokonce se sehnula a pohladila horkou rozpraskanou hlínu.

- A co ještě? ptala se.

- Jednou, asi před tisíci lety, jel tudy rytíř na koni. Zastavil se u skalky a napojil koně ve studánce, která tam tenkrát byla.

- Jaký měl plášť?

- Oranžový, vyšívaný.

- A co dál?

- A v lese na něj číhal loupežník a zastřílel ho šípem a ukradl jeho koně.

- Jak to všecko víš, Rudolfíno?

- Skalka to vypravuje, když má náladu. Všecko viděla.

- A co se stalo s rytířem?

- Ach, rytíř, ten leží dosud tady pod mezí. Ještě jsou tam jeho kosti a jeho meč.

- Ó! A žádný to neví?

- Žádný člověk to neví.

- Přejde se na to někdy?

- Jistě. Jednou se tu bude stavět a přijde se na to.

- Přejde se vzdýcky na všechno?

- Myslí, že ano, řekla Rudolfína. - Lidé jsou na světě proto, aby odkrývali tajemství.

- Jeje, to jsem ráda, zvolala Helenka. - Myslíš, že já taky někdy nějaké tajemství objevím, třeba... třeba až budu velká?

- Objevíš mnoho a mnoho tajemství, slíbila moucha určitým hlasem.

Helenka teď šlapala po cestíčce velmi spokojeně. Jak se má člověk na co těšit, hned je všecko v pořádku. Všecko je hned v náramném, krásném pořádku.

- A když došla k lesu, ohlédla se:

- To je ale vzácná cestíčka... jsou všechny cesty takové?

- Ó ano, a některé jsou ještě vzácnější...

- Poslyš, Rudolfíno, já jsem hrozně ráda, že jsem na světě.

